

[Kjær Rasmussen.]

vinde indpas på universiteterne. Regeringen vil altså bestemme kritikken indhold og retning.

Der er sket ting, som viser, at regeringen i hvert fald på ét punkt har en politisk linje i uddannelses- og forskningsspørgsmål. Jeg tænker her på sammenknytningen i statsministerens åbningstale mellem forsknings- og erhvervsinteresser, ekstrabevillinger til erhvervsforskningsinstituttet i Hørsholm, handelsministerens forslag om industriudviklingsfonden og opdagelsen af militær forskning på Københavns universitet og Danmarks tekniske højskole. Der er altså en vis linje i regeringens uddannelsespolitik.

Forslaget rummer ikke nogen bestemmelse om, hvem der træffer afgørelser om, hvilke forskningsprojekter der kan modtages ved universitetet. Det rummer ingen bestemmelse om, hvem der skal have overblik over og føre kontrol med universitetets forskningsinitiativer, og begrundelsen for oprettelsen af den foreslåede aftagerkonference er meget tynd.

VS finder ikke, at der i lovforslaget er gjort noget forsøg på at begrunde den helleg alliance mellem erhvervslivet og universitetsundervisning og -forskning. Tværtimod må en stor del af de problemkredse, som nævnes i forbindelse med et sådant samarbejde — jeg tænker f. eks. her på forureningsbekæmpelse — netop betragtes som et resultat af den ene parts profitjageri. Teoretisk kunne det godt tænkes, at psykologistudiet kunne bruges til andet end at uddanne industri- og reklamepsykologer, biokemistudiet til andet end at producere forurenere og ingeniørstudiet til andet end at uddanne teknokrater. Arbejdsgiver- og aftagerinteresser er allerede stærkt repræsenteret i regering og uddannelsesinstitutioner. Det er tiltrængt, at den anden part, de samfundsmæssige interesser, bliver stærkere repræsenteret.

VS finder, at det foreliggende lovforslag er perspektivløst og reaktionært. Det er et symptom på en afmægtig gammelmandsvrede, vendt mod den unge generation, og en sådan klamren sig til et forældet system, at vi vil stømme imod forslaget, som det ligger her. Vi må konkludere, at de studerende i stedet for virkelige muligheder for en aktiv og levende medbestemmelse højst har fået

tildelt en slatten gulerod; det bliver så interessant at se, om de gider æde den.

Hanne Reintoft: Det er ikke så mærkeligt, at der flere gange her i dag har været talt om enevælde, for ministeren kommer selv i sin fremsættelse med den erklæring, at Københavns universitets autonomi faktisk er sikret fra enevældens tid. Det er fuldt forståeligt, når man skal så langt tilbage for at finde oprindelsen til de herskende tilstande, at der nu her sidst i 1960'erne har været stærke reaktioner. Men det, at noget ikke har været revideret, og at en mængde tvivlsomme rettigheder betegnes som hævdvundne, berettiger ikke ministeren til at fremsætte et lovforslag, hvor man går så forsigtigt til værks som her og kommer til et så tilfredsstillende resultat. Netop den kendsgerning, at der længe har været stagnation og deraf følgende uro, skulle jo påkalde et konsekvent initiativ og en virkelig gennemgribende ændring. Den kan man på ingen måde sige foreligger her, og jeg må tilslutte mig, at man absolut må være utilfreds med forslaget. Det fremgår også af, at man i det udvalg, der på universitetet har arbejdet med oplægget til lovforslaget, ikke har kunnet nå til enighed.

Der må være to helt afgørende principper i reglerne om universiteternes styrelse. For det første må uddannelsen helt klart markeres som et samfundsanliggende, idet forskning og videnskab får en voksende rolle i samfundet, og for det andet må befolkningen, universitetets lærere, studenterne og kandidaternes faglige organisationer have afgørende indflydelse på uddannelsens målsætning og på dens faglige og ideologiske indhold, ikke mindst fordi der på universiteterne og de højere læreanstalter foruden forskere uddannes samfundets kommende ledere og administratorer.

Hvis demokratiet skal være reelt, så bør disse rekrutteres fra hele befolkningen og ikke fra de små privilegerede grupper, studenterne også kommer fra i dag. Men som universiteterne styres nu, er de meget afsondrede fra befolkningen, og dette udgør en anden side af uddannelseskloften ud over de økonomiske problemer, der var til debat forleden. Jeg inderlænges, at en forandring af det eksisterende forhold nok er vanskelig, fordi det hviler på gamle traditioner, og